

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Jamen jeg er helt enig med fru Pia Kjærsgaard i ønsket om, at Fremskridtspartiet kommer til at stå alene med disse synspunkter. Det var netop baggrunden for det, jeg sagde før, nemlig at alle vi andre diskuterer det her ud fra helt andre synspunkter.

Dernæst vil jeg gerne sige, at Adam Smiths bemærkninger i 1776 ikke bliver bedre af, at nogen genoptrykker dem i en betænkning, som kommer i vor tid – det kan Adam Smith jo ikke gøre for. Men Adam Smith tog selv forbehold. Jeg har en anden udgave af Adam Smith, som altså er kommet en 10-12 år senere end den første, og dér tager han udtrykkeligt forbehold ved at sige, at »allerede i disse år er der sket så meget, at jeg naturligvis må se lidt anderledes på forskellige ting, end jeg gjorde dengang, da jeg skrev . . .«. Det var altså allerede efter 12 års forløb. Nu er der jo gået nogle gange 12 år siden, og derfor er Adam Smith en stor filosof. Han var i øvrigt ikke økonom, men samfundsrevser, moralprædikant og sådan noget, (*tilråb*) – nå, var han oven i købet også teolog? Ja, der kan man se (*munterhed*), men at bruge ham i forbindelse med vor tids problemer – nej, skal man spørge om nutiden, bliver man nødt til at tale med hr. Peter Brixtofte, med mig og med andre, som har haft med det praktiske at gøre, og som også har tid til at læse lidt teori, men ikke bliver blinde, fordi vi læser noget teori.

Arne Melchior (CD):

Først en replik til det sidste replikskifte: Fru Pia Kjærsgaard hoppede atter i med begge ben, idet hun talte om, at offentlige udgifter førte til tvangssamfund og blev påtvunget borgerne. Offentlige udgifter kan kun vedtages i Folketinget, i amtsråd eller i kommunalbestyrelse og er under alle omstændigheder et resultat af borgernes stemmeafgivning. Det er sandheden om det, og det er det, vi plejer at kalde demokrati. Det har ikke noget med tvang at gøre; det er borgernes egen frie vilje, hvis det forholder sig sådan, at der er disse offentlige udgifter.

Og så over til min ordførertale på vegne af CD:

Som taknemlig abonnent på hybridnettet fik min aften i går jo et helt andet forløb, end jeg havde forudset, idet man over CNN kunne være midt i begivenhedernes centrum i timevis, og

jeg må indrømme, at det så i nattens løb faldt mig lidt svært – vanskeligere end sædvanligt, det kan være galt nok – at få mig koncentreret om de ting, vi skal tale om under denne debat, men hvad – i Gutenberghus står Egmont H. Petersens gamle valgsprog: »Ingen opgave er for ringe til, at man skal forsøge at udføre den godt«, og under denne devise vil jeg alligevel kaste mig ud i dagens mere hjemlige debat om vores noget mindre og noget lettere problemer, og jeg vil gerne introducere med en lidt fri genfortælling af et folkekært eventyr.

Se, det havde været en forrygende julemåned i eventyrriget oppe i Fællesskabernes nordlige ende. Ikke forrygende morsom, ikke forrygende oplivende, men fart, det var der da i hvert fald på. Borgerne i dette eventyrrige havde besluttet sig for at fordele julegaverne lidt anderledes end tidligere. De tænkte derved især på to af de populære og førende figurer i dette rige, som gik under betegnelserne Lille Klaus og Lange Klaus. Og så ville borgerne altså ved denne lejlighed det så, at Lange Klaus fik tildelt en hel masse nye, skal vi sige heste eller hestekræfter – i ikkeeventyrsproget plejer det vist at hedde mandater – og glad var han jo for denne tildeling.

Mindre glad måtte naturligvis Lille Klaus være, men alligevel svang han pisen og råbte – jeg stod lidt på afstand – og jeg ved ikke, om han sagde »hyp eller hep alle mine mandater«, og da han havde været oppe hos slotsfruen, så stod han minsandten og råbte igen til Lange Klaus' umådelige ærgrelse »hyp eller hep alle mine ministre« – dem var der også blevet lidt færre af, men de var der altså stadig væk.

På Gammelgården, henne hvor vejen slår en bugt, dér var der en karl, Lasse – det var ham, der ikke kunne lide at se degne – og han fik så til sin ærgrelse øje på, at en degneson var henne og flirte lidt med den knejsende datter oppe på den rødkalkede Bjerregård, den, der lå oppe på bakken, og hvorfra man havde en glimrende udsigt ned over de grønne marker på Gammelgården.

Det kom der megen julemoro af i denne hektiske julemåned, og man kan forstå, at Lange Klaus var utilfreds med, at alle hans heste ikke kunne tage teten fra Lille Klaus' noget færre heste.

Som I ved, så fortsatte det jo med en kiste og med nogle sække, som der blev puttet sten i,